

БАЛАДА ЗА МОРЯКА

Долоресь все върви
по бръга презъ гората маслинена.
Южна нощь.
Звездна вись.
А морето — мъртвешки застинало.

— Долоресь! Долоресь! —
Той ли вика отъ воднитъ бездни?
Разтвори се, море,
разкажи ми
къде той изчезна!

Ала ето — лежи
тамъ на морския пѣськъ любимиятъ!
Ужъ мрътвецъ,
а пѣкъ — живъ
и шепти участъта си безименна:

„Презъ една беззвездна вечеръ
бѣхъ на поста си и бдѣхъ,
пазѣхъ моя край далечень,
пазѣхъ нашта свобода.

Виждахъ тебе и сина ни веселъ,
виждахъ родната страна,
дето пѣятъ чудни пѣсни
безъ испанската тѣга.